

Zbrklík a čarodějka Kazička

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

bambôok®

Věnování

Všem čertíkům, čerticím i malým
neposedným čertíčátkům!

Milí neposedové,

objeví-li se ve vašem okolí po čertech
nerozlousknutelný problém, nevěste hlavu,
nesmutněte. Hluboký nádech a šup to řešit
s kamarádem, protože víc rohatých hlav víc ví.

A tak to bylo, je a bude.

Belele!

Váš čert Zbrklík – neposeda první kategorie

P. S. A když nic nepomůže, tak nezapomeňte
pekelné zaklínadlo: Belele belele bububu puf!

Zbrklík a čaroděj Kazičas

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Sandra Dražilová Zlámalová

ZBRKLÍK A ČARODĚJ KAZIČAS

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9776. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 96

Vydání 1., 2024

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2024

ISBN 978-80-271-7596-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5281-0 (print)

Silvestr	7
Co to?	12
Pozpátku	18
Dveře do neznáma	23
Země Věků	38
Vteřík a Minutka	48
Čaroděj Kazičas	55
Ztraceni ve věčnosti	63
Záblesk naděje	69
Numíci	75
Nic není ztraceno	81
Nový rok	89

„Čerte Bugroši, belele, proč se u všech připálených polen tvé čertovské rachejtle a dělobuchy válejí po celém pekle?! Belele!“ zlobila se Uhelnice, která měla plnou náruč všemožných i nemožných hrnků, hrnečků, žejdlíků i skleniček.

Jedna zapomenutá, naštěstí však nezapálená rachejtle se jí přimotala pod nohy, zavrávorala a nebýt včasného zásahu čerta Pecolta, který šel právě kolem, neměli by si čerti za pár minut ani čím přituknout. Ajajaj, ještě že je čert Pecolt tak pohotový.

Však se už od kotlů ozývalo odpočítávání, proto byl nejvyšší čas nalít všem rohatcům žhavou silvestrovskou popeládu.

Že nevíte, co to taková popeláda je? Inu, pekelně žhavá limonáda z popele, ale věřte mi, nám lidem by moc nechutnala. Ona nejprve lehce štípe, pak trochu pálí a nakonec vám sežehne krk.

„Zastavte! No tak, počkejte přece! Ještě ne,“ ozvalo se volání zpoza velikého kotle. Čerti se jako na povel otočili a co neviděli, přímo proti nim běžela nejchytřejší čertice.

„Počkejte ještě! Uhlík přání! Belele, u všech rohatých, dneska to neskutečně letí,“ vyhrkla udýchaně Rozumbrada a už každému čertovi, čertíkovi a všem čerticím podávala právě zmíněný uhlík přání.

Jak že vlastně funguje? Docela jednoduše, chvilku uhlík podržíte v ruce a pošeptáte mu své přání. Ten

se rozpálí do temně rudé a teprve pak ho vhodíte do hlavního pekelného ohně.

Zbrklík mrkl na Tadeáše. Oba přesně věděli, co si mají přát. A šup s tím do plamenů!

„Elááá hop...“ A poslední uhlík přání je v ohni. Ufff!

„Deset, devět, osm, sedm...“

Pohledy všech čertů upřeně sledovaly ohromné železné hodiny.

„Dělobuchy a rachejtle připravit, ať mají ve světě lidí pořádné pozdvižení!“ zavelel malý, kulatý čert Bugroš.

„Už to bude?“ zajímalo Treperendu. „Dneska se to táhne jak kouř nad kotlem, ach jo!“

„... Šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna!“

Hlasité odpočítávání se odráželo od stěn pekla a bylo slyšet až ven – tedy k nám na zem. Však jste ho možná také zaslechli, nebo ne?

„Šťastný nový... Belele, belele, co se to u všech rohatých zase děje!“ vykřikl Lucifer a snažil se posunout

ručičku hodin tam, kam by měla jít. Tlačil i tahal, ale hodinová ručička jako by měla svou hlavu.

Celé začouzené peklo se těšilo na přivítání nového roku, jenže ouha. Velká ručička pekelných hodin se místo dopředu začala pomalu posouvat dozadu, jako kdyby zařadila zpátečku a do nového roku vůbec nechtěla jít.

To je vám teda pěkná patálie.

„Rychle, zaberte se mnou, belele!“ volal pekelný vládce Lucifer a spolu s nejsilnějšími čerty se pokoušel posunout hodinovou ručičku správným směrem. Čerti se zapřeli kopyty do země a jako silní býci se snažili pohnout ručičkou.

Hekali, funěli, potili se, jak moc se snažili. Ale marně! Ručička železných hodin se nechtěla hnout, ba co hůř, posouvala se stále více dozadu.

„Belele! To tedy jako nový rok nebude?!“ zeptala se zvědavě malá čertice Treperenda svého tatínka čerta Všeuměla.

Ten ji zatahal jemně za copy a řekl: „Neboj! Bude, ale asi ne hned, belele. Víš, jak se říká, kdo si počká –“

„Ten u toho čekání umře nudou!“ dořekla našťvaně Treperenda.

Mezitím čertům pomalu docházely síly, až to vzdali. Ručička pekelných železných hodin pomalu odtikávala čas pozpátku.

A to je tedy pekelné nadělení.

„Tadeáši, Zbrklíku, co to znamená?“ šeptala už docela vyděšená čertice Treperenda.

Tadeáš měl malou čertici rád a nechtěl ji více děsit, ale odpověď na její otázku neznal, tak jen zlehka pokrčil rameny.

„No to teda potěš koště!“ vykřikla Treperenda a už se hnala pryč.

„Má pravdu, i když po svém. Tohle není samo sebou,“ přemýšlel nahlas Zbrklík.

Buch! Plác!

„No jasně! Ty mi, Zbrklíku, snad čteš myšlenky,“ zasmál se Tadeáš a už oba uháněli pryč. Ostatní v čele s vládcem pekel zůstali u kotlů a rozumovali nad tím, co se vlastně stalo a proč. Že by na něco bylo i peklo krátké? Inu, uvidíme.

„Belele! U všech ďasů, co tu jen tak stojíte a řečníte o ničem?!“ zlobil se čertovský učitel Hernajs. „Co jsem vás všechny učil?! Hmm? Když něco nevím, tak si to musím, belele, co?!“

Buch!

„Vyhledat!“ ozvalo se sborově.

A nastala mela. Všichni čerti, čertiska i čertice se jako na povel rozeběhli pryč.

Ptáte se kam? Inu, ve světě lidí byste asi řekli do knihovny, ale tady v pekle ne. Tady tomu říkají listovna.

Dup, dup, dup! Dusot pekelníků byl nepřeslechnutelný, znělo to jako stádo splašených koní. Však i jiskry od kopyt odletovaly.

Umíte si to představit?

„Stát!“ zavelela čertice Rozumbrada, která se vydala vstříc všem čertům. „Belele, všichni se tam nevejdete!“

„Belele, šmarja, vždyť vona má pravdu, belele,“ mudoval starý čert Pecolt.

A nastala hádka, kdo půjde a kdo zůstane.

Mezitím Zbrklík s Tadeášem už pročítali všechna možná pekelná lejstra, knihy i vložené pergameny a hledali alespoň malinkatou zmínku o času a jak to napravit.

„Nic! Nic! Nic!“ zlobil se Zbrklík.

„Nebud' zbrklej, ty jeden Zbrklo. Chce to trochu trpělivosti. Však něco najdeme,“ přesvědčoval ho Tadeáš a měl pravdu.

* * *

Na druhé straně pekla se ozval kvílivě pískavý zvuk žárové pošty.

Uíííí a oheň pod největším kotlem daleko od listovny se rozžhavl do ruda, a než se kdo nadál, z plamenů vyletěl lísteček přímo do ruky čertice Uhelnice, která zrovna spěchala do kuchyně.

Rychle lístek rozbalila, vykulila oči a zablekotala: „To je mi nadělení! Belele!“ a rozeběhla se za vládcem pekla, protože tohle mohl vyřešit snad jen on.

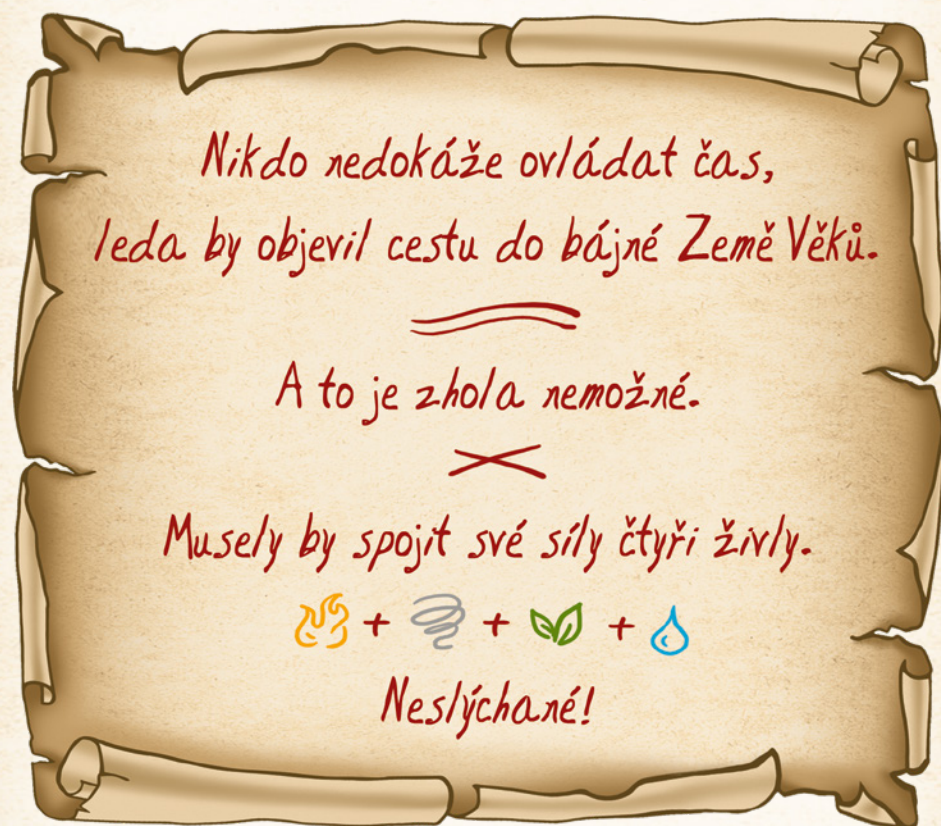

Také vás zajímá, co stálo na lístečku? Vypadá to, že si na to budeme muset chvilku počkat.

„Tadeáši, koukej! Je to ohromně divně napsaný, skoro spíš namalovaný,“ řekl čert Zbrklík.

„Dokážeš to přečíst?“ zajímalo čertidla.

Zbrklík přikývl a zkusil to:

Tadeáš vyjeveně koukal na Zbrklíka, Zbrklík na něj. Ani jeden netušil, co říct. A to vám řeknu, že je věc nevídaná, když ti dva najednou nenacházejí slova. Tak to tedy vypadá na pořádnou patálii. Ajajaj.

Mezitím železné pekelné hodiny dál tikaly pozpátku, písek v přesýpacích hodinách stoupal zrníčko po zrníčku vzhůru. Prostě zmatek nad zmatek, ale jak to vypadalo ve světě lidí?

Kdo ví!

„Pekelný vládce! Lucifere!“ křičela Uhelnice a mávala lístkem z žárové pošty.

„U všech hromů! Co zase?“ rozkřikl se Lucifer a koulel hrůzostrašně očima. Však měl starostí až nad hlavu.

Potom vylezl ze své pekelné pracovny, vzal od čertice lístek se zprávou a četl. „No to mě podrž! Už i ve světě lidí!“ vykřikl podrážděně, pak pohlédl na Uhelnici a dodal: „Svolej všechny čerty ke kotlům. Tohle je vážné!“

Než se kdo nadál, celým tmavým, začouzeným peklem se nesl hlas čertice Uhelnice: „Situace je vážná! Všichni čerti ke kotlům!“

„Zbrklíku, ten pergamen!“ volal Tadeáš na svého kamaráda.

Čert Zbrklík vzal pergamen, opatrně ho sroloval, zastrčil do kapsy kalhot a vydal se také ke kotlům. Moc nespěchal, spíš se šoural, kopytem kopal do kamínků, které se mu připletly do cesty.

* * *

Kolem kotlů postávali, posedávali či polehávali všichni čerti.

Jste si skutečně jistí, že tam byli opravdu všichni? Už slyším, jak mi napovídáte, kdo že to chybí tentokrát. Tak schválně, zda se nemýlíte.

Sám vládce pekel stál uprostřed toho houfu a netrpělivě podupával kopytem, jeho zakroucené rohy byly úplně rudé, ale tentokrát ne vzteky jako spíš obavou.

„Belele, belele, moji milí čerti,“ začal, pak se rozhlédl, zamračil se a řekl: „Kde je Zbrklík?“

„Už jsem tady,“ ozvalo se mu přímo za zády.

„Aha,“ pokračoval vládce pekel, „tak poslouchejte! Ona ta patálie s časem se nestala jen u nás v pekle, belele!“

„Cože?! Belele, to přeciš není možné! A kde ještě?! Snad ne ve... Belele, u všech hromů, to je tedy pořádná peklovina!“

Čerti se rozohnili tak, až je musel Lucifer uklidnit, aby mohl pokračovat. I tomu nejmladšímu čertíkovi bylo jasné, že tohle je pořádný malér!

„Žárovou poštou jsem dostal znepokojivou zprávu z Čertova mlýna, že tam čas opravdu běží pozpátku. Napadlý sníh poletuje vzhůru k obloze, slunce běží od západu k východu. Prostě zmatek nad zmatek. Moji milí čerti, tohle už je opravdu vážné, belele!“ sotva Lucifer domluvil, nenastala mela jako obvykle, ale děsivé ticho.

Všichni si uvědomovali, co všechno by se mohlo stát, kdyby to tak zůstalo.

„Belele! Pokud má někdo nápad, co s tím, tak teď je ta správná chvíle ho říct!“ vyzval všechny vládce pekel.

Nic. Nikdo nic neříkal, všichni koukali do země a kopyty kreslili kolečka do prachu.

Vtom se dopředu nahnul Zbrklík, stihl u toho zakopnout o Kvakina a svalil se Luciferovi přímo k nohám. Opatrně pohlédl nahoru, zda vládce pekel neběsí.

Ufff. Vše dobré!

Rukou si opucoval kolena, oprášil umazaný zadek a pak se rozhlédl. Ano, měl pozornost všech čertů.

„Něco jsem našel, poslouchejte!“

Sáhl do kapsy a vytáhl začouzený pergamen, rozbalil ho a četl: „Nikdo nedokáže ovládat čas, leda by objevil cestu do bájně Země Věků. A to je zhola nemožné. Musely by spojit své síly čtyři živly. Neslýchané!“ Zbrklík pohlédl na čerty, ale ti koukali do země.

Vtom se Rozumbrada plácla do čela a zaradovala se: „To je vono! To muselo být v pekelné knize vědění, že jo?“

Zbrklík jen přikývl a sledoval svou maminku, jak rázovala přes celé peklo a samým nadšením skoro až nadskakovala.

„S tím už se dá něco dělat, to zvládneme. Mám nápad! Zítra se tu všichni sejdem, musím si něco ověřit. Zbrklíku, Tadeáši, Treperendo, za mnou!“

Zajímá vás, co čertici Rozumbradu napadlo? Mě také, ale musíme si na to ještě chvilku počkat.

Dveře do neznáma

„Jeden živel je jasný, že jo,“ přemýšlel nahlas Tadeáš.

„Jakýkoli čert představuje živel ohně,“ odpověděl mu Zbrklík cestou do listovny.

Prásk!

Čertice Rozumbrada se najednou zastavila a Zbrklík, Treperenda i Tadeáš, kteří byli zabraní do rozhovoru, do ní nabourali.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zbrklík a čaroděj Kazičas.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.